

Arrest

nr. 286 252 van 17 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Square Eugène Plasky 92-94/2/2
1030 BRUXELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 1 april 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 2 april 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 januari 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 3 juni 2022.

1.3. Op 28 oktober 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasjtoen origine te zijn. U bent afkomstig van Kochkeilee, district Tagab, provincie Kapisa. U ging drie jaar naar school, en kreeg koranlessen in de moskee van uw dorp. Na het overlijden van uw vader zo'n zes jaar geleden, nam u zijn taken over in de landbouw en fruitteelt. U bent ongehuwd, u heeft twee broers en twee zussen, waarvan één gehuwd is en in het dorp Manjouta woont. Enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan bracht u enkele kisten granaatappels naar Commandant S.(...), lid van de Afghaanse Lokale Politie in Tamir (Tagab districtscenter) en een ex-dorpsgenoot van u. Diezelfde avond drongen de taliban uw huis binnen en zochten u tevergeefs, want u bracht die nacht door bij uw zus in het dorp Majouta. Ze beschuldigden u van spionage voor de overheid, en sloegen de huisraad aan diggelen. Uw moeder verwittigde u de volgende ochtend, u vluchtte diezelfde dag naar Tamir en de daaropvolgende dag naar Kaboel en het land uit. U verliet Afghanistan op de laatste dag van mizan 1399 (= 21 oktober 2020). Na een reis van vijf en een halve maand kwam u in april 2021 aan in België. U verzocht op 2 april 2021 om internationale bescherming. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood worden door de taliban omdat u door hen als spion en ongelovige beschouwd wordt. Ter ondersteuning van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u een kopie van uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader en een screenshot van uw facebookprofiel neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheid kunt voldoen aan uw verplichtingen. Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u met betrekking tot uw leeftijd volstrekt ongeloofwaardige verklaringen aflegde. U verklaarde bij uw aankomst in België op 2 april 2021 geboren te zijn op 31 december 2004 (Fiche NBMV, p.1). U beweerde aldus minderjarig te zijn en slechts zestien jaar te zijn. Echter, een leeftijdsonderzoek, dat u onderging op 20 april 2021, wees uit dat u een leeftijd had van 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2.5 jaar. Tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde u nog steeds minderjarig te zijn. U stelde dat u zeventien jaar of iets meer te zijn (CGVS, p. 5). Geconfronteerd met het leeftijdsverschil verklaarde u dat de apparatuur van de leeftijdstesten niet juist stond quod non, en dat men goed naar u moest kijken, naar uw huid, gezicht, karakter en wat u doet en men dan snel zou weten dat u geen 24 zou zijn. U benadrukte nogmaals de verschillen tussen u en een echte vierentwintigjarige (CGVS, p. 19). Deze louter subjectieve argumenten kunnen op geen enkele manier de objectief vastgestelde leeftijd van de leeftijdstest weerleggen. Het extreem grote verschil tussen uw beweerde leeftijd en de objectief vastgestelde leeftijd is ontlusterend en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid ten zeerste: uw verklaringen wijzen erop dat u op intentionele wijze poogde het CGVS te misleiden door uzelf doelbewust uit te geven als minderjarige bij aankomst in België. Bovendien, uit de taskara die u voorlegde, bleek dat u door de chef van het districtshuis op 18/01/1394 (07/04/2015) werd beschreven als dertien jaar oud (CGVS, p. 6): u zou vandaag dan twintig jaar zijn. Gelet op het resultaat van het leeftijdsonderzoek kan de door u neergelegde taskara allerm minst authentiek zijn, wat uw algemene geloofwaardigheid bijkomend ondermijnt. Frappant is bovendien ook dat u beweerde niet te weten welke leeftijd uw taskara vermeldde (CGVS, p. 6), en zelfs nooit geprobeerd te hebben om te weten te komen wat op uw taskara stond over uw leeftijd (CGVS, p. 19). Dit is ronduit onaanvaardbaar. U verklaarde bij de DVZ dat u een beetje kon lezen en schrijven, en u ging drie jaar naar school (CGVS, p. 6; DVZ verklaring, punt 11): er kan dan ook redelijkerwijs van u verwacht worden dat u zich over de inhoud van uw eigen taskara informeerde. Hierbij aansluitend kan er op gewezen worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat Afghaanse identiteitsdocumenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn, waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is. De vaststelling dat u bedrieglijke verklaringen aflegde over uw leeftijd en de vaststelling dat het enige door u voorgelegde identiteitsdocument geen authentiek document betreft doet op bijzonder ernstige wijze afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Uw algemene geloofwaardigheid wordt bovendien verder ondermijnd door de eveneens misleidende verklaringen die u aflegde met betrekking tot de identiteit van uw broers en zussen: in Oostenrijk verklaarde u een zus M.

(...) van drieëntwintig jaar en een zus Ma. (...) van tweeëntwintig jaar te hebben, bij de DVZ verklaarde u echter een zus S. (...) van drieëntwintig jaar en een zus K. (...) van tien jaar te hebben. Uw broer K. (...) was zestien in Oostenrijk maar slechts elf in België, uw broer E. (...) was dan weer dertien in Oostenrijk, maar slechts negen in België. Bijkomend blijkt ook de naam van uw moeder veranderd te zijn van S. (...) in Oostenrijk naar F. (...) in België (DVZ Verklaring punt 17). Geconfronteerd met deze verschillen verklaarde u onder de indruk van uw reizen leefomstandigheden geweest te zijn toen u in Oostenrijk verbleef en eender wat te hebben moeten zeggen om vrijgelaten te worden (CGVS, p. 20). Deze uitleg houdt in alle redelijkheid geen steek: dergelijke wisselende verklaringen over de namen en de leeftijden van uw naasten zijn niet ernstig. Dit duidt er nogmaals op dat u er niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen ten aanzien van asielinstanties. Uw algemene geloofwaardigheid komt hierdoor nogmaals op de helling te staan. Bovendien kon u niet aannemelijk maken dat u granaatappels ging brengen aan commandant S. (...) in zijn checkpoint in Tamir Sharak (CGVS, p. 13). U vertelde dat uw moeder u opdroeg de granaatappels te brengen aan de commandant (CGVS, p. 13; CGVS Vragenlijst ingevuld op DVZ, vraag 3.5), omdat de taliban, acht à negen jaar voordien, toen de commandant in jullie dorp woonde, zijn huis in brand hadden gestoken en zijn velden en bezittingen hadden afgenomen (CGVS, p. 14): ze zei dat de granaatappels hem deugd zouden doen (CGVS, p. 14), het was een manier om empathie te tonen (CGVS, p. 14). Echter, het komt merkwaardig over dat u voor die periode van acht à negen jaar geen weet had van eerdere materiële steunbetuigingen. Zo is het allerm minst aannemelijk dat u niet wist of uw moeder al eerder granaatappels naar de commandant had gebracht. Evenmin komt het bevreemdend over dat u niet wist of andere dorpingen dit ooit gedaan hebben (CGVS, p. 15-16). Ook is het weinig aannemelijk dat u niet wist of andere personen, die gelijkaardige giften aan de commandant gedaan zouden hebben, ooit problemen hebben gekend met de taliban (CGVS, p. 15). Gelet op uw problemen omwille van uw bezoek aan de commandant zou nochtans verwacht kunnen worden dat u zich in dit verband zou informeren, hetgeen hier klaarblijkelijk niet het geval is. Dat u geen dergelijk incident ter ore gekomen zou zijn maakt het overigens des te meer bevreemdend dat u, ten gevolge van uw eenmalig bezoek aan de commandant dat slechts tien minuten duurde, wel ernstige problemen kreeg met de taliban (CGVS, p. 13, 15). Deze vaststellingen doen ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen een bezoek gebracht te hebben aan de commandant. Er rijzen voorts ook vragen bij het feit dat weinig of geen voorzorgsmaatregelen genomen werden bij het plegen van dit bezoek. Immers, zelf ondernam u dat bezoek klaarblijkelijk zonder voorzorgen vanuit uw dorp, dat onder de controle van de taliban stond (CGVS, p. 8). De macht van de taliban was er overigens dermate groot dat M. (...) D. (...) de meest bekende taliban in het dorp, volgens u meer macht had dan het dorpshef zelf (CGVS, p. 17). M. (...) D. (...) was bekend in het dorp: zo eiste hij op een nacht dat uw familie eten gaf voor een groep van een vijftiental mensen (CGVS, p. 17-18). De aanwezigheid van taliban in uw dorp maakte overigens dat S. (...) zelf niet in uw dorp durfde komen (CGVS, p. 14), net als zijn medewerkers (CGVS, p. 17). Toch vertrok u vanuit uw dorp, dat onder controle stond van de taliban, met de drie kisten granaatappels naar de checkpoint waar de commandant verbleef. Dit is weinig aannemelijk, des te meer daar commandant S. (...) niet alleen een arbaki was (lid van de lokale politie), wat hem hoe dan ook tot vijand van de taliban maakte, maar bovendien ook een persoon die in het verleden reeds ernstige problemen had gekend met de taliban: zijn huis was door de taliban in brand gestoken, zijn bezittingen en velden ontnomen en zelfs zijn neefje vermoord (CGVS, p. 14). In het licht van deze verklaringen is het niet aannemelijk dat u klaarblijkelijk zonder veel voorzorgsmaatregelen of zonder u te informeren over een veilige werkwijze – zoals hierboven aangestipt had u er geen idee van of uw moeder of andere dorpsbewoners reeds gelijkaardige bezoeken aan de commandant gebracht hadden - op bezoek ging bij deze commandant. Dit is des te meer bevreemdend gelet op uw verklaringen over twee andere spionageincidenten met de taliban uit uw regio. U gaf het voorbeeld van een jonge man die in de bazaar van Tamir ging werken in de winkel van zijn oom en na twee à drie maanden werd vermoord, met als excuus dat hij zou spioneren (CGVS, p. 15). U gaf ook het voorbeeld van de student Y. (...) die naar het lyceum van Tamir ging en na drie à vier maanden eveneens werd vermoord met dat excuus (CGVS, p. 9). U was aldus op de hoogte van het feit dat het risicovol was om activiteiten te ondernemen die in de ogen van de taliban als spionage gepercipieerd zouden kunnen worden. Gevraagd of u niet bang was geweest in het licht van deze eerdere incidenten verdacht te worden van spionage, gaf u aan dat u geen idee had verdacht te kunnen worden en zei u dat u nog naïef was, een kind was (CGVS, p. 20). Gelet op uw bedrieglijke verklaringen betreffende uw leeftijd en de vaststelling dat u reeds geruime tijd meerderjarig geweest moest zijn toen u uw land van herkomst verliet, houdt deze uitleg geen steek. In dit verband kan er overigens nog opgemerkt worden dat het feit dat u door de taliban werd beticht van spionage niet ter sprake bracht tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Nochtans is dit de kern van uw vrees voor de taliban en kan er verwacht worden dat u dit spontaan ter sprake zou brengen. Evenmin aannemelijk is de houding van de commandant en zijn entourage bevreemdend. Zo is het feit dat zijn bodyguard toestemming gaf om de vertrekken van de commandant te betreden aan een voor hem onbekende jongeman weinig waarschijnlijk. Hij stelde u

weliswaar enkele summierende vragen over wat u kwam doen (CGVS, p. 13), maar dat u daarop binnen mocht bij de commandant, met wie u jarenlang geen contact meer had gehad, is allerm minst aannemelijk, zeker in het licht van uw verklaringen over de houding van de taliban ten aanzien van de commandant en het gewelddadige optreden van de taliban in uw regio van herkomst. U mocht tevens de kisten met granaatappels binnenbrengen, waarvan uit uw verklaringen niet blijkt dat ze werden gecontroleerd op hun inhoud. Het feit dat de commandant en zijn entourage dermate laks waren in hun beveiliging is niet ernstig en doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen granaatappels aan de commandant geleverd te hebben en hierdoor door de taliban beticht werd van spionage. Voorts kan er gewezen worden op een zeer merkwaardige lacune betreffende uw kennis van de taliban in uw regio van herkomst. U gaf aan dat de taliban de macht hadden over uw dorp (CGVS, p. 8), maar gevraagd naar de namen Q. (...) M. (...) A. (...), Q. (...) H. (...) M. (...), Q. (...) N. (...) zei u wel de naam te hebben gehoord maar er niets over te kunnen zeggen, ze waren niet van uw dorp (CGVS, p. 10). Deze drie belangrijke talibancommandanten waren nochtans in het district Tagab, waaruit u afkomstig bent, actief, en werden door de overheid vermoord in oktober 2020, i.e. de maand waarin u bent moeten vluchten uit uw dorp omwille van de door u beweerde problemen met de taliban. Het loutere feit dat u niets over deze drie talibancommandanten kon vertellen, daar waar de moord op hen minstens een belangrijk onderwerp van gesprek geweest moet zijn in de periode waarin u uw regio van herkomst verlaten heeft, en dat u niet spontaan verwees naar hun overlijden, is weinig aannemelijk en doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Tot slot valt het op dat u geen kennis heeft over de feiten die ten aanzien van uw familie werden gepleegd door de taliban bij hun thuisbezoek. Zo kon u niet zeggen of uw moeder, broers en zussen, welke aanwezig waren op dat ogenblik, door de taliban werden geslagen: u wist het niet precies (CGVS, p. 19). Nochtans had u na uw vertrek uit Afghanistan contact met uw moeder, het laatst zo'n twintig dagen tot een maand voor uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 11). U was bijgevolg in de mogelijkheid om u over deze elementen, die rechtstreeks verband houden met uw vluchtrelaas, te informeren, wat ook van u verwacht kan worden. Op te merken valt voorts dat de taliban tijdens hun huisbezoek hardhandig optraden: ze sloegen uw spullen kort en klein, vroegen expliciet naar u, stelden dat u ongelovig was geworden en dat ze de plicht hadden u te vermoorden (CGVS, p. 14). Toch beslist uw moeder de volgende ochtend het risico te nemen om u een bezoek te brengen bij uw zus. Een risico dat niet hoefde genomen te worden om u te verwittigen van het huisbezoek, aangezien uw moeder over een kleine Nokia (gsm) beschikte (CGVS, p. 11) en telefonische verbinding had en ook het gezin van uw zus telefonische verbinding had (zo telefoneert haar man bijvoorbeeld met u). U beaamde dat uw moeder en uw zus gewoon met elkaar kunnen bellen (CGVS, p. 11). Dat uw moeder zich zou verplaatsen tot bij uw zus in plaats van u telefonisch te bereiken is weinig aannemelijk en doet nogmaals afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw problemen met de taliban. Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat aan uw vluchtrelaas geen enkel geloof kan gehecht worden. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen. In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld,

en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022. UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers. ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel

Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt

met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281). Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92). Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden). Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel

48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten

van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan. Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. De overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Betreffende de taskara van uw vader dient opgemerkt dat een kopie van een taskara slechts beperkte bewijswaarde heeft gezien vervalste documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan en aldus de authenticiteit van de taskara niet nagegaan kan worden. De waarde van Afghaanse (identiteits)documenten is bijzonder relatief. Uw facebookprofiel bracht geen relevante informatie aan met betrekking tot uw verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, tot en met 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Tot slot meent hij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omdat hij door hen als spion en ongelovige wordt beschouwd.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar volgende inventaris van stavingstukken en voegt er de weblinken van toe:

- EUAA "Country Guidance Afghanistan" 2022 van april 2022 (stuk 3);
- Wikipedia "Etat islamique" van 5 maart 2023 (stuk 4);
- Wikipedia "Taliban" van 9 maart 2023 (stuk 5);
- HRW "No Forgiveness for People like You" van 30 november 2021 (stuk 6);
- HRW "Afghanistan: Taliban Torture Civilians in Panjshir" van 10 juni 2022 (stuk 7);
- Reuters "Afghanistan quake kills at least 130" van 22 juni 2022 (stuk 8);
- RFE/RL "Taliban Atrocities Reported in Crackdown On Rebel Hazara Commandar" van 1 juli 2022 (stuk 9);
- RFE/RL "Gandhara Briefing: Afghans left behind, gender segregation, Pakistan bombing" (stuk 10);
- HRW "Afghanistan : Taliban Crackdown on Media Worsens" van 22 november 2022 (stuk 11);
- HRW "Afghanistan's Taliban Crack Down on Vloggers" van 14 juni 2022 (stuk 12);
- HRW "Taliban intensify attacks Afghan media" van 30 maart 2022 (stuk 13);
- Gandhara "Afghanistan Panjshir Taliban Atrocities" van 2022 (stuk 14);
- Gandhara "Afghanistan Taliban Grand Gathering Women" van 2022 (stuk 16);
- Gandhara "Taliban Secular Schools converted Madrasahs Education" van 2022 (stuk 17);
- HRW "Afghans Dying from lack of medicine" van 9 mei 2022 (stuk 18);
- EASO "Country Report 10/1/2022 – uittreksels" van 10 januari 2022 (stuk 19);
- Reuters "Islamic State violence dents Taliban claims of safer Afghanistan" van 9 november 2021 (stuk 20);
- Reuters "Afghanistan seeks help for earthquake survivors as aftershock kills five" van 24 juni 2022 (stuk 21);
- Pajhwok Peace Monitor van 26 juni 2022 (stuk 22);
- Pajhwok Peace Monitor van 18 juni 2022 (stuk 23);
- Pajhwok Peace Monitor van 11 juni 2022 (stuk 24);
- Reuters "Afghanistan Earthquake survivors unsafe" van 27 juni 2022 (stuk 25);
- UN "Afghanistan Conference" van 2022 (stuk 26);
- Reliefweb "Afghanistan: Snapshot of population Movements, January to June 2022" van 21 juni 2022 (stuk 27);
- HRW "Afghanistan: Taliban threatening provincial media" van 7 maart 2022 (stuk 28);
- MENAFN "Afghanistan: 5 insurgent killed in Kapisa airstrike, says MoD" van 29 oktober 2020 (stuk 29).

Doorheen het verzoekschrift verwijst verzoeker naar volgende rapporten en passages uit nieuwsartikelen waarvan hij er de weblinken van vermeldt:

- RFE/RL *"Gandhara Briefing: The Taliban's Grand Gathering, More Madrasahs, And Mehdi Mujahid"* van 1 juli 2022;
- RFE/RL *"Watchdog urges Harsher International Measures Against Taliban For Rights Violations"* van 9 juni 2022;
- RFE/RL *"As Afghan Economy Stalls, Shopkeepers Complain of Taliban's Increasingly Coercive Attitude"* van 11 februari 2022;
- RFE/RL *"'Prisoners In Our Homes': How The Taliban Takeover Changed The Lives of Afghan Women"* van 8 maart 2022;
- RFE/RL *"Taliban Tells Working Women To cover Up – Even with a Blanket"* van 22 februari 2022;
- RFE/RL *"Taliban Resurrects Gender Segregation In Public Offices, Transport In Afghanistan"* van 16 maart 2022;
- RFE/RL *"'Shattered' Dreams As Taliban Reneges On Promise To Open Schools For Girls"* van 23 maart 2022;
- RFE/RL *"First Day At School For Girls Since Taliban Takeover Ends in Bitter Disappointment"* van 23 maart 2022;
- RFE/RL *"UN Expresses 'Deep Concern' over Taliban's Latest Moves To Further Restrict Girls, Women and Media"* van 28 maart 2022;
- RFE/RL *"As Afghan Economy Stalls, Shopkeepers Complain Of Taliban's Increasingly Coercive Attitude"* van 11 februari 2022;
- RFE/RL *"Six Months and an eternity: Afghans Lose Hope Under Taliban Rule"* van 15 februari 2022;
- RFE/RL *"Malnutrition taking a heavy toll on newborns in Afghanistan"* van 19 maart 2022;
- RFE/RL *"One Certainty For Afghans : The Taliban and Taxes"* van 16 juni 2022;
- Reuters *"UN says Taliban interfering with aid, resuming cash plan"* van 23 juni 2022;
- Reuters *"GZ tell Taliban: Stop restricting women's rights"* van 13 mei 2022;
- HRW *"Tougher Steps Needed Against Afghanistan's Taliban"* van 9 juni 2022;
- Reuters *"Blast hits car in Afghan capital, killing two"* van 19 juni 2022;
- Pajhwok Afghan News *"23 people killed, 34 injured in Afghanistan last week"* van 26 juni 2022;
- Pajhwok Afghan News *"8 students injured in Nangarhar Madrasah blast"* van 2 juli 2022;
- Pajhwok Afghan News *"Retired military officer gunned down in Baghlan"* van 3 juli 2022;
- RFE/RL *"Gandhara Briefing: Afghan Hunger, Pakistani Islamists, Makhdam Alem"* van 4 februari 2022;
- RFE/RL *"At Least One Dead in Blast at Mosque in Afghanistan"* van 11 februari 2022;
- RFE/RL *"Gandhara Briefing: Taliban Rule, Pakistan Blasphemy, Central Asia"* van 18 februari 2022;
- RFE/RL *"Taliban Publicly Flogs Afghan Man Accused of Adultery"* van 22 februari 2022;
- RFE/RL *"Taliban Bans Afghans From Evacuating Amid Massive Security Sweep"* van 28 februari 2022;
- RFE/RL *"Pakistan Confronts Growing Threat From Islamic State-Khorasan"* van 11 maart 2022;
- RFE/RL *"New Videos Put Spotlight On Taliban Retribution Killings in Afghanistan"* van 15 maart 2022;
- RFE/RL *"Gandhara Briefing: Afghans Left Behind, Gender Segregation, Pakistan Bombing"* van 18 maart 2022;
- RFE/RL *"Witnesses say dozens killed in Pakistani air strikes on Eastern Afghanistan Region"* van 16 april 2022;
- RFE/RL *"At least six dead in series of blasts at school in Afghan capital"* van 19 april 2022;
- RFE/RL *"Roadside explosion in western Kabul injures two children amid spate of attacks"* van 21 april 2022;
- RFE/RL *"Taliban bans Tiktok, popular video game in Afghanistan"* van 21 april 2022;
- RFE/RL *"IS claims deadly Shi'ite mosque bombing in northern Afghanistan; Several dead in other attacks"* van 21 april 2022;
- RFE/RL *"Bombing at mosque, religious school in northern Afghanistan kills 33, Taliban says"* van 22 april 2022;
- RFE/RL *"Taliban faces rising armed resistance from former government factions"* van 27 april 2022;
- RFE/RL *"At least nine killed in two explosions in Afghanistan's North"* van 28 april 2022;
- RFE/RL *"Explosion at Kabul Mosque kills at least 10, injures 30"* van 29 april 2022;
- RFE/RL *"Kabul mosque bombing condemned; Higher death count claimed"* van 30 april 2022;
- RFE/RL *"Islamic State claims responsibility for Afghanistan bus bombing"* van 1 mei 2022;
- RFE/RL *"Fear grips Afghanistan's Sufi community following deadly attacks"* van 16 mei 2022;
- RFE/RL *"At least 12 killed in four bombings in Afghanistan"* van 26 mei 2022;
- RFE/RL *"Taliban's burqa decree exposes Afghan Women to increasing domestic abuse"* van 26 mei 2022;

- RFE/RL *"Taliban accused of forced evictions as fighting intensifies in northern Afghanistan"* van 7 juni 2022;
- RFE/RL *"HRW Says Taliban detaining, torturing civilians in northern Afghanistan"* van 10 juni 2022;
- RFE/RL *"IS affiliate claims sikh temple attack, protections urged for Afghan minorities"* van 19 juni 2022;
- RFE/RL *"Watchdog accuses Taliban of censorship, violence against Afghan media"* van 7 maart 2022;
- HRW *"Afghanistan: Taliban crackdown on media worsens"* van 22 november 2021;
- Reuters *"Attack on Afghan market kills and wounds scores – UN"* van 20 juni 2022;
- Reuters *"Second bombing in two days in Kabul on eve of Eid al-Fitr holiday"* van 1 mei 2022;
- Reuters *"Blast kills more than 50 at Kabul mosque, its leader says"* van 29 april 2022;
- Reuters *"Blasts on vans carrying Shi'ite muslims in northern Afghanistan kill nine"* van 28 april 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

In zoverre verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Verzoeker toont evenmin aan op welke wijze hij artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, geschonden zou achten. Hoe dan ook dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 van het EVRM.

Inzake het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, is dit in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze belangen jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

Het enig middel is, wat betreft het voorgaande, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad

niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat verzoeker er niet in is geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken en evenmin een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet:

(i) verzoeker heeft met betrekking tot zijn leeftijd volstrekt ongeloofwaardige verklaringen afgelegd nu (a) hij bij zijn aankomst in België beweerde minderjarig te zijn, maar uit het leeftijdsonderzoek is gebleken dat hij een leeftijd had van 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar. Verzoekers subjectieve

argumenten na de confrontatie daarmee kunnen op geen enkele manier de vaststellingen in dat verband weerleggen, (b) gezien het leeftijdsonderzoek, de neergelegde taskara van verzoeker allerminst authentiek is, (c) het onaanvaardbaar is dat verzoeker – gezien hij verklaarde bij de DVZ dat hij een beetje kon lezen en schrijven en drie jaar naar school ging – nooit heeft geprobeerd om te weten te komen welke leeftijd er op zijn taskara staat (d) uit beschikbare informatie blijkt dat Afghaanse identiteitsdocumenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn, waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is;

(ii) verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd door misleidende verklaringen die hij heeft afgelegd met betrekking tot de identiteit van zijn familieleden nu hij in Oostenrijk en bij de DVZ tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de leeftijden van zijn zussen en broers en de naam van zijn moeder;

(iii) verzoeker heeft niet aannemelijk kunnen maken dat hij granaatappels ging brengen naar commandant S. als steunbetuiging voor de ernstige problemen die deze in het verleden met de taliban zou hebben meegemaakt. Verzoeker weet immers niets over eerdere steunbetuigingen, of zijn moeder al eerder granaatappels heeft gestuurd, of andere dorpelingen dit ooit hebben gedaan en of zij daardoor problemen zouden hebben gekend met de taliban. Dat hij niets weet over dergelijke incidenten en hij na een kort eenmalig bezoek plots ernstige problemen zou hebben gekregen met de taliban, maakt het des te meer bevreemdend;

(iv) er rijzen vragen bij het feit dat weinig of geen voorzorgsmaatregelen werden genomen bij het plegen van dit bezoek nu (a) verzoeker geen voorzorgen nam vanuit zijn dorp, dat onder de controle van de taliban stond en de macht van de taliban er heel groot is, (b) commandant S. en zijn medewerkers zelfs niet in het dorp durfden te komen, (c) de levering van de granaatappels voor een arbaki en tevens tegenstander van de taliban was, (d) dit des te meer bevreemdend is dat dat twee andere spionage-incidenten met de taliban uit zijn regio hebben geleid tot de moord van twee jonge mannen en het dus risicovol was om zulke activiteiten te ondernemen. Voorts heeft verzoeker tijdens zijn onderhoud op de DVZ nooit melding gemaakt van het feit dat hij door de taliban als spion wordt beschouwd;

(v) gelet op verzoekers verklaringen dat de taliban in het verleden gewelddadig hebben opgetreden tegen de commandant, is het bevreemdend dat de bodyguard van de commandant een voor hem onbekende jongeman, de toestemming zou hebben gegeven om de vertrekken van de commandant – met wie verzoeker al jarenlang geen contact meer had – te betreden en hij maar enkele summiere vragen zou hebben gesteld aan verzoeker over wat hij kwam doen. Bovendien werden de kisten met granaatappels niet gecontroleerd op hun inhoud;

(vi) verzoekers kennis van de taliban in zijn regio van herkomst is lacuneus nu hij geen namen kent van de drie belangrijke talibancommandanten en met betrekking tot deze talibancommandanten niet op de hoogte is van het feit dat ze kort voor zijn vertrek uit het land werden vermoord door de overheid;

(vii) verzoeker heeft geen kennis over de feiten die ten aanzien van zijn familie werden gepleegd door de taliban bij het thuisbezoek nu (a) hij niet kon zeggen wie aanwezig was op dat ogenblik en wie er door hen werd geslagen, (b) hij niet van de mogelijkheid gebruik maakte om zich hierover te informeren bij zijn moeder toen hij contact met haar had en (c) het weinig aannemelijk is dat zijn moeder de dag na dit incident naar haar dochter zou zijn gegaan in plaats van haar telefonisch te contacteren;

(viii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel;

(ix) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren;

(x) verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, zodanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming;

(xi) verzoekers neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden

waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker voert aan bij een terugkeer naar Afghanistan te vrezen dat de taliban hem zullen vermoorden nadat ze hebben ontdekt dat hij granaatappels naar de commandant van de Arbaki heeft gebracht. Verzoeker werd naar aanleiding daarvan door de taliban beschouwd als spion. Nadat verzoekers familie werd bedreigd en aangevallen door de taliban, nam verzoeker de beslissing om Afghanistan te verlaten.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.2.1. Verzoeker stelt vooreerst in het verzoekschrift met betrekking tot de bijzondere procedurele noden, dat hij op jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten en hij een lange gevaarlijke reis heeft gemaakt. In dit verband moet vooreerst worden benadrukt dat de vragen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verband houden met verzoekers vluchtmotieven. Van verzoeker kan worden verwacht dat hij in staat is om op gedetailleerde, geloofwaardige en doorleefde wijze te verhalen over elementen die hij beweert zelf te hebben meegemaakt. Wat betreft verzoekers verwijzing naar zijn jonge leeftijd, kan bovendien worden vastgesteld dat verzoeker, op basis van de vastgestelde geboortedatum door de Dienst Voogdij, ongeveer 26 jaar was met een standaarddeviatie van 2, 5 jaar bij het verlaten van zijn land van herkomst, wat bezwaarlijk als “*jonge leeftijd*” kan worden gezien en zijn gebrekkige kennis bijgevolg niet kan verklaren of verschonen. Verzoeker had immers reeds de jaren des onderscheid bereikt.

Waar verzoeker nog laat gelden dat er geen rekening werd gehouden met zijn psychische toestand, stelt de Raad vast dat hij in de loop van de administratieve procedure niet het minste gewag heeft gemaakt van psychologische problemen en tevens naliet enig psychologisch attest neer te leggen waaruit dergelijke problemen zouden blijken. Bovendien laat verzoeker na *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze deze (eventuele) psychologische problemen een ander licht zouden werpen op de motivering van de bestreden beslissing.

2.3.5.2.2. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers beweerde leeftijd ongeloofwaardig is. Zo merkt de commissaris-generaal te dezen ten eerste op goede gronden op als volgt:

“Vooreest dient te worden opgemerkt dat u met betrekking tot uw leeftijd volstrekt ongeloofwaardige verklaringen aflegde. U verklaarde bij uw aankomst in België op 2 april 2021 geboren te zijn op 31 december 2004 (Fiche NBMV, p.1). U beweerde aldus minderjarig te zijn en slechts zestien jaar te zijn. Echter, een leeftijdsonderzoek, dat u onderging op 20 april 2021, wees uit dat u een leeftijd had van 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2.5 jaar. Tijdens het persoonlijk onderhoud beweerde u nog steeds minderjarig te zijn. U stelde dat u zeventien jaar of iets meer te zijn (CGVS, p. 5). Geconfronteerd met het leeftijdsverschil verklaarde u dat de apparatuur van de leeftijdstesten niet juist stond quod non, en dat men goed naar u moest kijken, naar uw huid, gezicht, karakter en wat u doet en men dan snel zou weten dat u geen 24 zou zijn. U benadrukte nogmaals de verschillen tussen u en een echte vierentwintigjarige (CGVS, p. 19). Deze louter subjectieve argumenten kunnen op geen enkele manier de objectief vastgestelde leeftijd van de leeftijdstest weerleggen. Het extreem grote verschil tussen uw beweerde leeftijd en de objectief vastgestelde leeftijd is ontluisterend en ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid

ten eerste: uw verklaringen wijzen erop dat u op intentionele wijze poogde het CGVS te misleiden door uzelf doelbewust uit te geven als minderjarige bij aankomst in België. Bovendien, uit de taskara die u voorlegde, bleek dat u door de chef van het districtshuis op 18/01/1394 (07/04/2015) werd beschreven als dertien jaar oud (CGVS, p. 6): u zou vandaag dan twintig jaar zijn. Gelet op het resultaat van het leeftijdsonderzoek kan de door u neergelegde taskara allerm minst authentiek zijn, wat uw algemene geloofwaardigheid bijkomend ondermijnt. Frappant is bovendien ook dat u beweerde niet te weten welke leeftijd uw taskara vermeldde (CGVS, p. 6), en zelfs nooit geprobeerd te hebben om te weten te komen wat op uw taskara stond over uw leeftijd (CGVS, p. 19). Dit is ronduit onaanvaardbaar. U verklaarde bij de DVZ dat u een beetje kon lezen en schrijven, en u ging drie jaar naar school (CGVS, p. 6; DVZ verklaring, punt 11): er kan dan ook redelijkerwijs van u verwacht worden dat u zich over de inhoud van uw eigen taskara informeerde. Hierbij aansluitend kan er op gewezen worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat Afghaanse identiteitsdocumenten eenvoudig tegen betaling te verkrijgen zijn, waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief is. De vaststelling dat u bedrieglijke verklaringen aflegde over uw leeftijd en de vaststelling dat het enige door u voorgelegde identiteitsdocument geen authentiek document betreft doet op bijzonder ernstige wijze afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid."

Verzoeker stelt met betrekking tot zijn leeftijd dat de geboortedata op taskara's in Afghanistan bij benadering geschat worden en jongens dikwijls als jonger worden aangegeven dan dat ze in werkelijkheid zijn. Verzoeker slaagt er niet in met dit betoog de Raad te overtuigen. Uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij (administratief dossier, deel DVZ) is immers gebleken dat verzoeker op datum van 20 april 2021 een leeftijd had van 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar en aldus ouder was dan 16 jaar, hetgeen niet verschoond kan worden door zijn algemene bewering in het verzoekschrift.

Verzoeker meent voorts dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft uitgelegd dat hij niet wist hoe oud hij was. Hij betoogt voorts dat hij op dat moment geen taskara had, en hij de leeftijd heeft vermeld die hij van zijn moeder heeft meegekregen. Zijn betoog betreffende de opmaak en de onduidelijkheid van de kopie van zijn taskara, het schatten van zijn leeftijd waarbij zijn leeftijd op het ogenblik van de redactie 13 jaar zou moeten zijn geweest, kan evenmin worden gevolgd. Zelfs al zou er rekening worden gehouden met zijn betoog, met name dat hij op 7 april 2014, 13 jaar oud zou zijn geweest en aldus op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud op het CGVS 20 jaar oud zou zijn, blijkt dat verzoeker hoe dan ook niet minderjarig was ten tijde van zijn aankomst in België in april 2021.

Verder stelt de Raad vast dat de jongste leeftijd op basis van het leeftijdsonderzoek 24,2 jaar is, wat nog steeds een grote discrepantie betreft met zijn beweerde leeftijd van 16 jaar bij zijn aankomst in België. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift volhoudt minderjarig te zijn, werpt een smet op de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Waar verzoeker de bevindingen van het leeftijdsonderzoek in zijn verzoekschrift nog wenst aan te vechten, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet in onderhavige procedure voor de Raad kan worden betwist. Verzoeker had immers de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na de betekening van de beslissing, welke beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoekers kritiek dienaangaande wordt dan ook niet in overweging genomen. Verzoekers betoog dat hij weinig kan lezen en schrijven doet geen afbreuk aan de voorgaande pertinente vaststellingen betreffende zijn leeftijd.

Zo verzoeker nog hekelt dat er geen objectief, onbevoordeeld en derhalve eerlijk onderzoek werd gevoerd, dient erop gewezen dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit

2.3.5.2.3. Verder kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij stelt dat de algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd door verzoekers misleidende verklaringen met betrekking tot de identiteit van zijn broers en zussen en de naam van zijn moeder:

“Uw algemene geloofwaardigheid wordt bovendien verder ondermijnd door de eveneens misleidende verklaringen die u aflegde met betrekking tot de identiteit van uw broers en zussen: in Oostenrijk verklaarde u een zus M. (...) van drieëntwintig jaar en een zus Ma. (...) van tweeëntwintig jaar te hebben, bij de DVZ verklaarde u echter een zus S. (...) van drieëntwintig jaar en een zus K. (...) van tien jaar te hebben. Uw broer K. (...) was zestien in Oostenrijk maar slechts elf in België, uw broer E. (...) was dan weer dertien in Oostenrijk, maar slechts negen in België. Bijkomend blijkt ook de naam van uw moeder veranderd te zijn van S. (...) in Oostenrijk naar F. (...) in België (DVZ Verklaring punt 17). Geconfronteerd met deze verschillen verklaarde u onder de indruk van uw reizen leefomstandigheden geweest te zijn toen u in Oostenrijk verbleef en eender wat te hebben moeten zeggen om vrijgelaten te worden (CGVS, p. 20). Deze uitleg houdt in alle redelijkheid geen steek: dergelijke wisselende verklaringen over de namen en de leeftijden van uw naasten zijn niet ernstig. Dit duidt er nogmaals op dat u er niet voor terugdeinst om bedrieglijke verklaringen ten aanzien van asielinstanties. Uw algemene geloofwaardigheid komt hierdoor nogmaals op de helling te staan.”

Verzoeker betoogt in dit verband dat aangezien hij zijn eigen leeftijd niet kent, zijn verklaringen met betrekking tot de informatie aangaande zijn broers en zussen eveneens kunnen wijzigen. Verzoeker meent voorts dat verweerder zich beperkt tot het discrediteren van verzoeker en hij de verklaringen zoals hij ze heeft afgelegd in Oostenrijk heeft gedaan in de hoop vrijgelaten te worden. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker louter volhardt in eerder afgelegde en lacuneus en/of onlogisch bevonden verklaringen, wat geen afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende datgene waaruit het beperkte en onlogische karakter van verzoekers verklaringen blijkt.

Waar verzoeker stelt dat verweerder subjectief is, kan dienstig worden verwezen naar 2.3.5.2.2..

2.3.5.2.4. Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze pertinent considereert:

“Bovendien kon u niet aannemelijk maken dat u granaatappels ging brengen aan commandant S. (...) in zijn checkpoint in Tamir Sharak (CGVS, p. 13). U vertelde dat uw moeder u opdroeg de granaatappels te brengen aan de commandant (CGVS, p. 13; CGVS Vragenlijst ingevuld op DVZ, vraag 3.5), omdat de taliban, acht à negen jaar voordien, toen de commandant in jullie dorp woonde, zijn huis in brand hadden gestoken en zijn velden en bezittingen hadden afgenomen (CGVS, p. 14): ze zei dat de granaatappels hem deugd zouden doen (CGVS, p. 14), het was een manier om empathie te tonen (CGVS, p. 14). Echter, het komt merkwaardig over dat u voor die periode van acht à negen jaar geen weet had van eerdere materiële steunbetuigingen. Zo is het allerm minst aannemelijk dat u niet wist of uw moeder al eerder granaatappels naar de commandant had gebracht. Evenmin komt het bevreemdend over dat u niet wist of andere dorpelingen dit ooit gedaan hebben (CGVS, p. 15-16). Ook is het weinig aannemelijk dat u niet wist of andere personen, die gelijkaardige giften aan de commandant gedaan zouden hebben, ooit problemen hebben gekend met de taliban (CGVS, p. 15). Gelet op uw problemen omwille van uw bezoek aan de commandant zou nochtans verwacht kunnen worden dat u zich in dit verband zou informeren, hetgeen hier klaarblijkelijk niet het geval is. Dat u geen dergelijk incident ter ore gekomen zou zijn maakt het overigens des te meer bevreemdend dat u, ten gevolge van uw eenmalig bezoek aan de commandant dat slechts tien minuten duurde, wel ernstige problemen kreeg met de taliban (CGVS, p. 13, 15). Deze vaststellingen doen ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen een bezoek gebracht te hebben aan de commandant.”

Verzoeker stelt in dit verband dat hij op vraag van zijn moeder de granaatappels naar de commandant heeft gebracht als steunbetuiging. Hij meent tevens dat zijn moeder regelmatig via de telefoon contact had met de commandant en zij zich niet realiseerde dat de levering van de granaatappels ernstige problemen zou veroorzaken zoals de inval bij hen thuis waarbij de inboedel kort en klein werd geslagen. Volgens hem is het omwille van dat incident dat zijn moeder hem de volgende dag is komen verwittigen bij zijn zus thuis.

Verzoekers betoog dat hij de granaatappels heeft gebracht op vraag van zijn moeder als duidelijke steunbetuiging vormt geen afdoende uitleg voor de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing. Hij weet immers niets over eerdere steunbetuigingen en gelet op de macht van de taliban in die regio en het verleden van de commandant, is het bevreemdend dat verzoeker zich hierover niet zou hebben geïnformeerd.

Dat verzoekers moeder zich niet realiseerde dat de levering van de granaatappels tot problemen zou leiden, kan evenmin overtuigen. Immers, verzoekers moeder was op de hoogte van de gewelddadige incidenten van de taliban jegens commandant S., waarbij zijn huis in brand werd gestoken, zijn eigendommen werden afgenomen en zelfs zijn neefje werd vermoord (CGVS, p. 14). Daarnaast merkt de

Raad op dat, zelfs indien enig geloof zou worden gehecht aan de aangehaalde feiten, zijn moeder een tweede opmerkelijk feit heeft begaan door zich te begeven naar het huis van haar dochter waar zich op dat moment verzoeker bevond. Indien verzoekers moeder hem effectief wou verwittigen, zoals verzoeker immers beweert in zijn verzoekschrift, kon zij via de telefoon contact opnemen met haar dochter. Zij hielden namelijk contact via de telefoon (CGVS, p. 11).

2.3.5.2.5. Verder kan geen geloof worden gehecht verzoekers verklaringen betreffende het feit dat er geen voorzorgsmaatregelen werden genomen voor het bezoek aan de commandant. In dit verband staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Er rijzen voorts ook vragen bij het feit dat weinig of geen voorzorgsmaatregelen genomen werden bij het plegen van dit bezoek. Immers, zelf ondernam u dat bezoek klaarblijkelijk zonder voorzorgen vanuit uw dorp, dat onder de controle van de taliban stond (CGVS, p. 8). De macht van de taliban was er overigens dermate groot dat M. (...) D. (...) de meest bekende taliban in het dorp, volgens u meer macht had dan het dorpshoofd zelf (CGVS, p. 17). M. (...) D. (...) was bekend in het dorp: zo eiste hij op een nacht dat uw familie eten gaf voor een groep van een vijftiental mensen (CGVS, p.17-18). De aanwezigheid van taliban in uw dorp maakte overigens dat S. (...) zelf niet in uw dorp durfde komen (CGVS, p. 14), net als zijn medewerkers (CGVS, p. 17). Toch vertrok u vanuit uw dorp, dat onder controle stond van de taliban, met de drie kisten granaatappels naar de checkpoint waar de commandant verbleef. Dit is weinig aannemelijk, des te meer daar commandant S. (...) niet alleen een arbaki was (lid van de lokale politie), wat hem hoe dan ook tot vijand van de taliban maakte, maar bovendien ook een persoon die in het verleden reeds ernstige problemen had gekend met de taliban: zijn huis was door de taliban in brand gestoken, zijn bezittingen en velden ontnomen en zelfs zijn neefje vermoord (CGVS, p.14). In het licht van deze verklaringen is het niet aannemelijk dat u klaarblijkelijk zonder veel voorzorgsmaatregelen of zonder u te informeren over een veilige werkwijze – zoals hierboven aangestipt had u er geen idee van of uw moeder of andere dorpsbewoners reeds gelijkaardige bezoeken aan de commandant gebracht hadden - op bezoek ging bij deze commandant. Dit is des te meer bevreemdend gelet op uw verklaringen over twee andere spionageincidenten met de taliban uit uw regio. U gaf het voorbeeld van een jonge man die in de bazaar van Tamir ging werken in de winkel van zijn oom en na twee à drie maanden werd vermoord, met als excuus dat hij zou spioneren (CGVS, p. 15). U gaf ook het voorbeeld van de student Y. (...) die naar het lyceum van Tamir ging en na drie à vier maanden eveneens werd vermoord met dat excuus (CGVS, p. 9). U was aldus op de hoogte van het feit dat het risicovol was om activiteiten te ondernemen die in de ogen van de taliban als spionage gepercipieerd zouden kunnen worden. Gevraagd of u niet bang was geweest in het licht van deze eerdere incidenten verdacht te worden van spionage, gaf u aan dat u geen idee had verdacht te kunnen worden en zei u dat u nog naïef was, een kind was (CGVS, p. 20). Gelet op uw bedrieglijke verklaringen betreffende uw leeftijd en de vaststelling dat u reeds geruime tijd meerderjarig geweest moest zijn toen u uw land van herkomst verliet, houdt deze uitleg geen steek. In dit verband kan er overigens nog opgemerkt worden dat het feit dat u door de taliban werd beticht van spionage niet ter sprake bracht tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Nochtans is dit de kern van uw vrees voor de taliban en kan er verwacht worden dat u dit spontaan ter sprake zou brengen.”

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat het niet is omdat de taliban in het dorp de plak zwaaiden en commandant S. hun tegenstander was, dat hij diende te veronderstellen dat elke stap bekeken werd. Verzoekers betoog in dit verband staat haaks op zijn eerdere verklaringen en zijn overige replieken in het verzoekschrift op de motieven van de bestreden beslissing waar hij duidelijk aangeeft dat hij zijn land moest ontvluchten uit vrees voor de taliban en er niet kan terugkeren omdat zij hem meteen zullen vinden. Deze tegenstrijdigheid tast aldus verder zijn algemene geloofwaardigheid aan.

Verzoekers betoog dat hij de beweegredenen van de taliban niet kon weten en dat de lokale bevolking diende te overleven in de context van de gevechten om de macht kan evenmin overtuigen. Waar verzoeker meent dat de verweerder subjectief is, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen werd gesteld in punt 2.3.5.2.2..

2.3.5.2.6. Verder treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze pertinent considereert:

“Evenmin aannemelijk is de houding van de commandant en zijn entourage bevreemdend. Zo is het feit dat zijn bodyguard toestemming gaf om de vertrekken van de commandant te betreden aan een voor hem onbekende jongeman weinig waarschijnlijk. Hij stelde u weliswaar enkele summiere vragen over wat u kwam doen (CGVS, p. 13), maar dat u daarop binnen mocht bij de commandant, met wie u jarenlang geen contact meer had gehad, is allerm minst aannemelijk, zeker in het licht van uw verklaringen over de houding van de taliban ten aanzien van de commandant en het gewelddadige optreden van de taliban in

uw regio van herkomst. U mocht tevens de kisten met granaatappels binnenbrengen, waarvan uit uw verklaringen niet blijkt dat ze werden gecontroleerd op hun inhoud. Het feit dat de commandant en zijn entourage dermate laks waren in hun beveiliging is niet ernstig en doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen granaatappels aan de commandant geleverd te hebben en hierdoor door de taliban beticht werd van spionage."

De Raad sluit zich er vervolgens eveneens bij aan dat de bodyguards van commandant S. zeer laks omgingen met de beveiliging van de commandant. Het houdt inderdaad geen steek dat indien de taliban, zoals verzoeker beweerde, de zoon van zijn broer zouden hebben vermoord, zijn huis in brand zouden hebben gestoken, al zijn eigendommen in beslag zouden hebben genomen (CGVS, p. 14), de commandant zonder enige voorzorgsmaatregelen de toestemming zou hebben geven aan zijn beveiliging om verzoeker binnen te laten, los van het gegeven dat er reeds een band bestond tussen de commandant en verzoeker: de bodyguards konden dit immers niet weten of iemand anders kon zich voordoen als verzoeker.

2.3.5.2.7. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

"Voorts kan er gewezen worden op een zeer merkwaardige lacune betreffende uw kennis van de taliban in uw regio van herkomst. U gaf aan dat de taliban de macht hadden over uw dorp (CGVS, p. 8), maar gevraagd naar de namen Q. (...) M. (...) A. (...), Q. (...) H. (...) M. (...), Q. (...) N. (...) zei u wel de naam te hebben gehoord maar er niets over te kunnen zeggen, ze waren niet van uw dorp (CGVS, p. 10). Deze drie belangrijke talibancommandanten waren nochtans in het district Tagab, waaruit u afkomstig bent, actief, en werden door de overheid vermoord in oktober 2020, i.e. de maand waarin u bent moeten vluchten uit uw dorp omwille van de door u beweerde problemen met de taliban. Het loutere feit dat u niets over deze drie talibancommandanten kon vertellen, daar waar de moord op hen minstens een belangrijk onderwerp van gesprek geweest moet zijn in de periode waarin u uw regio van herkomst verlaten heeft, en dat u niet spontaan verwees naar hun overlijden, is weinig aannemelijk en doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas."

Verzoekers betoog in dit verband, dat hij Afghanistan verlaten had enkele dagen voor deze moord in oktober 2020, kan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing niet in positieve zin ombuigen. Verzoeker heeft immers uit vrees voor de taliban Afghanistan verlaten en zou minstens iets meer moeten kunnen zeggen over deze belangrijke talibancommandanten en alleszins op de hoogte moeten zijn van de moord op hen in het district waarvan verzoeker afkomstig is. Dat verzoeker op het moment van de moord op de talibancommandanten niet in Afghanistan was, neemt niet weg dat verzoeker zich bij het contacteren van zijn familie zich niet zou informeren met betrekking tot de situatie van zijn regio van herkomst. Verzoeker had immers meerdere malen contact met zijn familie (CGVS, p. 10, 11 en 20). Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet aldus geen afbreuk aan de vaststellingen van de bestreden beslissing.

2.3.5.2.8. Tot slot wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

"Tot slot valt het op dat u geen kennis heeft over de feiten die ten aanzien van uw familie werden gepleegd door de taliban bij hun thuisbezoek. Zo kon u niet zeggen of uw moeder, broers en zussen, welke aanwezig waren op dat ogenblik, door de taliban werden geslagen: u wist het niet precies (CGVS, p. 19). Nochtans had u na uw vertrek uit Afghanistan contact met uw moeder, het laatst zo'n twintig dagen tot een maand voor uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 11). U was bijgevolg in de mogelijkheid om u over deze elementen, die rechtstreeks verband houden met uw vluchtrelaas, te informeren, wat ook van u verwacht kan worden. Op te merken valt voorts dat de taliban tijdens hun huisbezoek hardhandig optraden: ze sloegen uw spullen kort en klein, vroegen expliciet naar u, stelden dat u ongelovig was geworden en dat ze de plicht hadden u te vermoorden (CGVS, p. 14). Toch beslist uw moeder de volgende ochtend het risico te nemen om u een bezoek te brengen bij uw zus. Een risico dat niet hoefde genomen te worden om u te verwittigen van het huisbezoek, aangezien uw moeder over een kleine Nokia (gsm) beschikte (CGVS, p. 11) en telefonische verbinding had en ook het gezin van uw zus telefonische verbinding had (zo telefoneert haar man bijvoorbeeld met u). U beaamde dat uw moeder en uw zus gewoon met elkaar kunnen bellen (CGVS, p. 11). Dat uw moeder zich zou verplaatsen tot bij uw zus in plaats van u telefonisch te bereiken is weinig aannemelijk en doet nogmaals afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw problemen met de taliban."

Verzoeker meent dat hij veel details heeft gegeven over de inval maar voorzichtig was in het beantwoorden van de vraag of er slagen vielen. Daargelaten het feit dat het fysieke geweld van de taliban tijdens het incident geen detail, maar een belangrijk element is, stelt de Raad vast dat zijn betoog in dit verband niet kan overtuigen. Immers, indien verzoeker zoals hij beweert 'veel details' zou hebben

gegeven, zou hij op de hoogte moeten zijn geweest van het fysieke geweld van de taliban. Bovendien verklaart verzoeker dat hij zich heeft geïnformeerd aangaande het incident, wat aldus logischerwijze zou betekenen dat hij zich zou informeren over de represailles van de taliban tijdens hun bezoek. Waar verzoeker voorts meent dat zijn moeder naar het huis van haar dochter is gekomen om verzoeker te zien, betreft dit het nemen van een groot risico terwijl verzoekers moeder en zijn zus met elkaar konden telefoneren (CGVS, p. 11) In zoverre verzoeker tot slot meent dat zijn moeder steun kwam zoeken bij haar dochter, benadrukt de Raad dat dit gezien de opmerkelijke gedragingen van zowel verzoeker als zijn moeder en gezien de inval van de taliban bij hen thuis, getuigt van een lakse houding. Waar verzoeker meent dat de verweerder subjectief is, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen werd gesteld in punt 2.3.5.2.2..

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij niet kan rekenen op de bescherming van de nationale overheden van Afghanistan, stelt de Raad vast dat nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen of deze minstens onvoldoende zwaarwichtig worden bevonden om te kunnen besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, een onderzoek naar een intern vluchtalternatief en de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

2.3.5.2.9. Voor het overige volhardt verzoeker in eerder afgelegde en onvoldoende ernstig bevonden verklaringen, poneert hij een vrees voor vervolging, minimaliseert hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en spreekt hij de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal tegen, hetgeen evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing niet vermag in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.5.3. Verzoeker wijst in het verzoekschrift nog op het feit dat verweerder de verwestering in zijn hoofde niet heeft onderzocht. Verzoeker voert aan dat hij sinds ongeveer drie jaar in Europa verblijft, waarvan twee jaar in België. Verzoeker voert te dezen nog aan dat hij volledig verwesterd is en dit in de huidige omstandigheden weldegelijk een element uitmaakt dat de kans aanzienlijk groter zou maken om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Volgens verzoeker werd er geen rekening gehouden met zijn profiel van 'anti-taliban'.

2.3.5.3.1. In zoverre wordt geargumenteed dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *"een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;"*.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet

kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt (of dat dit als dusdanig wordt gepercipieerd).

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer inspent om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot vervolging is een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort (EASO Guidance Note van april 2022, p. 81).

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige "*geldende normen*" in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punt 2.2.. In zijn verzoekschrift refereert verzoeker voorts nog bijkomend aan: RSF "*Afghanistan has lost almost 60% of its journalists since the fall of Kabul*" van 10 augustus 2022; HRW "*Afghanistan: Taliban Torture Civilians in Panjshir*" van 10 juni 2022; EUAA "*Country Guidance Afghanistan*" van april 2022.

2.3.5.3.2. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De *sharia* laat verschillende

interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de 'de facto' taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de *sharia* wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de *sharia* door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk departement binnen Kaboel". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesies" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "*amr bil-maruf*" ("*deugdzaamheidsbevordering*" ofwel "*de talibancodes*") verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door *amr bil-maruf* of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV

de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig "*directe beperkingen*" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* taliban-autoriteiten opgeroepen om meer "*professionals*" in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als "*verkeerd*" en "*verdacht*" wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een "*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*" opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille

van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsvername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "to play the game".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verweerder in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu betoogt verzoeker dat hij ongeveer drie jaar geleden Afghanistan heeft verlaten, en dat hij zich heeft aangepast aan de westerse levensstijl zodat het voor hem ondenkbaar is om terug te keren naar Afghanistan waar hij door de taliban, maar ook door de Afgaanse samenleving zal worden vervolgd omwille van zijn verwestering. Verzoeker laat evenwel na deze bewering enigszins uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. De Raad merkt voorts op dat verzoeker tijdens zijn gehoor op 3 juni 2022 geen gewag heeft gemaakt van deze vrees.

De Raad wijst erop dat verzoeker – op basis van het leeftijdsonderzoek *d.d.* 20 april 2021 – tot alleszins zijn 23 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van ongeveer 3 jaar in Europa, totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in zijn beweerde regio van herkomst, verzoeker heeft immers nog familie in Afghanistan (moeder, twee broers, twee zussen en een schoonbroer) en heeft nog minstens een oom langs vaderszijde (CGVS, p. 5). Voor het overige beperkt verzoeker zich tot beweringen die hij op geen enkele wijze staft en verwijst hij naar algemene landeninformatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Verzoeker toont niet op concrete wijze aan dat hij zich gedragingen en westerse waarden en normen zou hebben eigen gemaakt die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afgaanse waarden en normen en dat hij deze daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd zodanig dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

Verzoeker maakt eveneens niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Ook waar verzoeker louter verwijst naar het feit dat muziek, kunst, het internet en het spelen van spellen strijdig zijn met de regels van de sharia, toont hij niet aan dat hij de hiermee samenhangende Westerse waarden en normen die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afgaanse waarden en normen op dit vlak, daadwerkelijk heeft geïnternaliseerd zodanig dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Uit het loutere feit dat deze elementen strijdig zijn met de sharia-wetgeving, dat meisjesscholen door de taliban worden gesloten en dat de rechten van zowel vrouwen als meisjes worden geschonden, kan niet blijken dat verzoeker hierdoor als verwesterd zal worden beschouwd. Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

Met de kritiek van verzoeker op de gebruikte bronnen werd wel degelijk rekening gehouden, echter doet dit geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Waar verzoeker voorts meent dat er op het CGVS geen vragen werden gesteld over zijn leven hier en er aldus volgens hem geen voldoende onderzoek werd gedaan naar zijn verwestering, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS de mogelijkheid had om zijn verwestering te bespreken. Op het CGVS werd hem immers gevraagd waarom hij Afghanistan heeft verlaten en waarom hij er niet zou kunnen terugkeren (CGVS, p. 23).

2.3.5.4. De Raad herhaalt dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.6. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met en vrees voor de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling

voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58). (eigen onderlijnen)

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend moet worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een verzoeker specifiek moet worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat wordt veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precaire leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: "*the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country*"). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt

gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, §§ 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak “*M.S.S.*” volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak “*M.S.S.*” vervolgens eveneens toepaste op de zaak “*Sufi en Elmi*”, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precaire socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft,

waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and*

its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt geviséerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat zijn vader voor een Westerse organisatie in samenwerking met de vorige overheid heeft gewerkt, wordt aangenomen dat dit een materiële vergissing betreft, gezien dit nergens blijkt uit zijn persoonlijk relaas.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties: - de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, pt. 30); en - de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het

betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest “Elgafaji” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “Country Guidance Afghanistan” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “Country Guidance” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met Improvised Explosive Devices (IED’s) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode aan het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van 'riots', 'protests' en 'strategic developments' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Kapisa, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, kende ACLED geoprecisie 3 toe aan veertien incidenten in de verslagperiode. Het gaat om incidenten die als battle gecodeerd zijn (clashes tussen verzetsgroepen en de taliban en aanvallen van verzetsgroepen of onbekenden op leden, voertuigen en voorzieningen van de taliban), één incident dat als explosions/remote violence wordt gecodeerd (de raketaanval van het NRF op de taliban) en één incident dat als violence against civilians wordt gecodeerd (een vrouw die door de taliban gedood werd nadat ze verklaard had dat een talibancommandant haar had proberen aan te randen).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin

2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen internal displaced persons (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Kapisa. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Met de kritiek van verzoeker op de gebruikte bronnen werd wel degelijk rekening gehouden, echter doet dit geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Verzoeker stelt overigens dat hij niet werd ondervraagd over de actuele veiligheidssituatie. *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de actuele veiligheidssituatie heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het uitvoerig

werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET